

LBRIS

We know
books

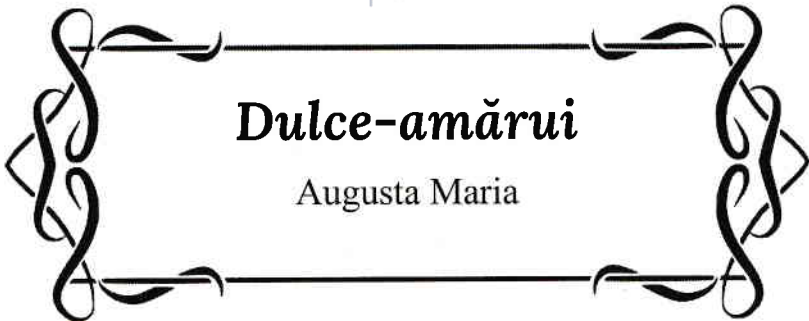
Antologator Raluca Irimie

Antologia
Cronici de
nisip și mare

CASSIUS
BOOKS

Dulce-amăru -Augusta Maria (pseud.).....	9
Erotism adolescentin estival - Bogdan Dărădan.....	25
Ziua perfectă pentru a iubi broaștele țestoase - Cristina Centea	30
Viva La Discotheca! - George Dimitriu.....	57
Prima lui iubire - Ioana Bălan.....	70
Dincolo de geam - Issabela Cotelin	95
Resetare - Laura Ilinca (pseud.).....	107
Tot albastrul pe care nu l-au putut înțelege - Margareta Cloșcă (pseud.).....	115
Legea mării - Marina Costa (pseud.).....	142
Vara trecută - Oana-Andreea Duran.....	178
Chemarea valurilor - Oana N. Boabeș.....	185
Așa cum nisipul se schimbă - Raluca Irimie	208
Te iubesc, deci ești - Simona Radu.....	214
Macii - Viorica Bedu	252

Dulce-amăru

Augusta Maria

13 iunie, ora 12:49

Blochez ecranul telefonului și îmi focusez privirea spre geamul din dreapta al mașinii, încercând să ignor aerul fierbinte și sufocant, cât și mirosul puternic de sudoare din taxi. Iubesc zilele însorite de vară și mireasma florilor amețitoare, iar un astfel de anotimp mă binedispune în permanență. Doar că zborul meu până aici a fost destul de obositor și nici întrebările agasante ale taximetristului nu mă prea ajută.

— Dallas se bucură de o arhitectură diversă, vă recomand pentru început casele victoriene și neoclasice de pe Blyth Avenue, spune cu un accent ușor hispanic bărbatul trecut de patruzeci.

— Nu sunt turist. Mă aflu aici pentru recolta cerealelor păioase de vară, declar în vreme ce zăresc în treacăt un lac aglomerat de lebede.

— Chiar așa? se miră.

— Sunt, de fapt, un voluntar pentru ferma soților Wilson.

Asta este foarte bine, anul acesta producția de grâu a fost mult mai înfloritoare. Rugăciunile agricultorilor din zonă au speriat seceta, chicotește el.

Mă rezum la a-i oferi un zâmbet timid și, pentru restul drumului, îi mulțumesc în gând pentru faptul că a decis să pornească radioul, lăsând muzica să vibreze în surdină. Iar eu, vrăjită de pomii roditori și veselia copiilor inocenți, mă pierd visătoare prin fiecare parte de natură a orașului.

Zona rurală spre care mă îndrept acum deține câteva fabrici de procesare a alimentelor, o cafenea în stil clasic situată în centru și case din piatră și obloane de lemn, delimitate de străzi înguste. Iar la o primă vedere, îți poți da seama cu ușurință de liniștea care domnește în jur. Pentru unii oameni, poate fi orașul perfect în care să conviețuiești modest și simplu. Pentru mine însă, golul din stomac și amintirile care se întorc precum un bumerang, fac ca totul să pară mai dificil de absorbit. Și în adâncul sufletului meu ostenit, știu că mi-am dorit să re trăiesc anumite clipe.

Mi-am dorit să mă reîntorc în orașul natal, să mă simt încă o dată copil, uitând de agitația din Boston și viața haotică pe care eram obișnuită s-o duc zilnic. Să mai revăd apoi vechea casă a bunicilor și nelipsitul salcâm bătrân din fața verandei. Iar în cele din urmă, să îndeplinesc promisiunea bunicii mele, Helen, știind că am făcut-o mândră de mine.

Ziua în care ea a murit a fost, de altfel, și ziua în care o parte din inima mea a însoțit-o la ceruri. Iar tenacitatea și tăria morală de care a dat dovadă chiar și pe patul de spital, au dus la promisiunea că, spre orice lucru m-aș avânta și

IBDIS

We know

oriunde m-ar conduce această viață zgomotoasă, n-am să uit niciodată de unde am plecat, cât și împrejurimile în care am crescut.

Astfel că, atunci când am dat pe internet de anunțul disperat al fermierilor din zonă, am știut că este șansa mea să dau o mână de ajutor, fiind sigură de faptul că cineva din Rai îmi va oferi eficacitatea necesară de a conduce orice sarcină spre bun sfârșit. Căci puterea de lucru este mică aici, muncitorii agricoli fiind tot mai puțini, iar roadele nu se culeg singure până la toamnă.

— Domnișoară, am ajuns, declară stângaci șoferul, observând că m-am pierdut în detalii.

Zâmbesc rușinată în vreme ce mă caut cu rapiditate prin buzunarele blugilor, plătind cei unsprezece dolari și mulțumindu-i politicos.

De îndată ce soarele se izbește fierbinte de pielea mea, îmi las leneș capul pe spate, simțind cum gâtul uscat îmi tânjește după un pahar de apă rece și poate chiar și o înghețată cu fistic.

Îmi fixează privirea spre brutăria din fața mea și înaintez cu pași mici. Aici s-ar presupune că ar trebui să mă întâlnesc cu un administrator al fermei celor doi soți, ce are să mă însoțească în cele din urmă spre locul în care am să-mi petrec restul verii.

Un sunet de clopoțel se aude atunci când pășesc în încăperea cochetă, adulmecând de îndată mirosul proaspăt și copt al pâinii. Bunica mea obișnuia să-mi pregătească în zilele însorite de vară o cană cu lapte cald și o bucată de pâine dulce. Nimic nu era mai gustos decât un astfel de mic dejun preparat cu dragoste.

— Ești mult mai frumoasă decât mi te aminteam. Intră, ia loc. Cafea? rostește o voce.

— Nu, mulțumesc. Nu stau mult, mărturisesc sfioasă.

Tânărul din fața mea este Carlos Benito, un mexican care a emigrat în Statele Unite încă de la vârsta de trei ani, iar împreună cu părinții săi, s-a mutat de la început pe strada unde locuiam și eu împreună cu bunicii mei. În scurt timp, a devenit ajutorul meu în ceea ce a privit îngrijirile acordate animalelor din ferme și adăposturi.

Îmi amintesc și acum când mărturisea cu atâta convingere că am să devin un medic veterinar iscusit, ceea ce este mai mult decât ironic, având în vedere că exact aceasta îmi este și meseria pe care am îmbrățișat-o cu cel mai mare drag.

— Toată lumea știe că te întorci, Novia, grăiește voios și mă trage o secundă mai târziu într-o îmbrățișare prietenoasă.

Iar pentru prima dată după mult timp, râd cu adevărat din tot sufletul, realizând că de fapt mi-a fost mult mai dor de tot ce înseamnă Dallas pentru mine și copilul interior.

— Ar trebui să mă neliniștească gândul acesta? chicotesc în vreme ce-i analizez trăsăturile fizice.

Anii și-au pus amprenta peste chipul său brăzdat de câteva riduri formate în jurul ochilor. Iar nelipsitele cearcăne proeminente îmi amintesc încă o dată de hărnicia și voința cu care sărea în ajutorul fiecăruia, afirmând că somnul este pentru cei care se feresc de muncă.

— Câți ani au trecut de când nu ne-am mai văzut? întrebă pe un ton răgușit.

— Să tot fie vreo șapte, răspund nostalgică, încercând să înlătur orice imagine cu bunica mea și moartea ei.

Ultima dată când am plecat de aici, după acel eveniment tragic, am hotărât să fie ceva spontan și neanunțat, astfel că nu am reușit să îmi iau rămas bun de la toți cunoscuții mei.

Intuind probabil locul spre care s-au îndreptat gândurile mele, Carlos îmi zâmbește prietenos, așezându-și o mână pe spatele meu și conducându-mă spre oficiul său.

— Vino, Malcolm tocmai ce a sosit.

Afișez pe chipul meu o expresie caldă și blajină, repetându-mi în minte că sunt pregătită pentru tot ce urmează. Nimic nu poate să-mi stea în cale, căci perseverența reprezintă drumul spre reușită, iar dorința mea este mult mai puternică în ceea ce privește scopul cu care am străbătut acest drum.

— Novia Jones, este o plăcere să te întâlnesc! Am auzit multe despre tine la fermă, se face auzit bărbatul din fața mea.

Îi prind mâna de îndată și-o strâng în semn de respect, zâmbindu-i sincer.

— Mă bucur să vă cunosc și eu, domnule.

— Ești pregătită pentru munca de vară? glumește, iar asta face ca emoțiile ce m-au stăpânit în ultimele minute să se diminueze.

Poate că prietenii mei aveau dreptate. De cele mai multe ori sunt destul de încordată, reticentă și rezervată în ceea ce privește anumite aspecte din viața mea și modurile în care gestionez lucrurile. Însă viața este instabilă și plină de momente imprevizibile ce pot cu ușurință să îți taie aripile, curmându-ți în final fericirea supremă.

Îl zăresc cu coada ochiului pe domnul Malcolm cum îmi ridică dintr-o mișcare geamantanul, făcându-mi semn să-l urmez spre ieșire. Îmi iau astfel la revedere în grabă de la Carlos și mă conformez.

— Te felicit pentru faptul că te-ai oferit ca voluntar. Din nefericire, aceștia sunt tot mai puțini de găsit, mărturisește abătut.

— Fără îndoială, un grup mic de oameni pot schimba multe prin voință și compasiune pentru semenii.

Observ cum privirea i se luminează și un zâmbet se creionează cu sinceritate pe buzele ascunse de o mustață deasă. Fără să mai continue cu acest subiect, pornește de îndată mașina, un Chevrolet Aveo negru, iar în scurt timp gonim spre ferma din apropierea lacului Bachman.

Obişnuiam să îmi petrec cele mai caniculare zile alături de prieteni în preajma aceluiași lac. Înotam de dimineața precum o campioană sportivă și nu mai ieșeam din apă decât atunci când bunica mă întâmpina cu vreo bucată usturătoare de creangă de salcâm pe spate.

Într-adevăr, am fost un copil plin de viață și candoare, zburdând din zori precum un zmeu lăsat în voie și petrecându-mi majoritatea timpului alături de animalele din zonă, pe care le ocroteam cu responsabilitate. Însă soții Wilson știu că iubirea față de viețuitoare, precum și față de pământ reprezintă o moștenire de familie cu care am să mă mândresc până la ultima suflare.

Acest cuplu îndrăgit și respectat de către comunitate a devenit cunoscut pentru mulți cetățeni prin actele de caritate și seratele organizate în cinstea tuturor agricultorilor din

IBDIS | We know
books

Dallas și a fermierilor gospodari. Iar cu o avere consistentă și un cont bancar pe măsură, influența celor doi a crescut considerabil de-a lungul anilor.

Totul este de admirat la ei, cu excepția unui sigur lucru: Kristof Wilson, mezinul casei și moștenitorul fermei. Comportamentul infantil și atitudinea sa recalitrantă mi-au dat bătăi de cap pe tot parcursul anilor de liceu și îmi vine greu să înțeleg de ce tipologia sa se încadrează în tiparele multor tinere de pe aici.

Multe dintre acestea susțin cu înverșunare că doresc un bărbat romantic și protector, care să le impresioneze de fiecare dată cu câte un buchet de trandafiri, dar în final ajung să-l aleagă fix pe cel care nu le sună cu zilele. Am aflat că răspunsul este însă totuși simplu: le plac provocările, dar și să trăiască intens alături de un bărbat gata să sară la gâtul oricui pentru a-și demonstra bărbăția.

Kristof Wilson nu se află departe de acest stereotip adorat de reprezentantele sexului frumos, însă mama lui știe mai bine decât toată lumea că aroganța și apucăturile grosolane le aduc constant o jignire asupra numelui pătat de acțiunile sale. Iar poate dacă aceasta ar fi mai puține, viața Velmei și a lui Aaron Wilson ar decurge într-un mod mult mai pașnic.

Înlăturând imaginea bărbatului din mintea mea, mă concentrez pe drumul din față în vreme ce decid să revin cu picioarele pe pământ și să nu îmi mai petrec atât de mult timp despiciând firul în patru. Un dezavantaj al meu îl reprezintă gândirea excesivă pe care o acord fiecărui lucru, indiferent de însemnătate.

— Crezi că o să te descurci? sparge Malcolm tăcerea dintre noi.

— Nu-mi fac probleme de asta, răspund prompt. Nu poți să-ți uiți atât de ușor rădăcinile! continui pe un ton vanitos.

— Asta este adevărat. Velma mi-a povestit câte ceva despre tine. A menționat chiar și de zilele în care te ofereai să ajuți la nașterea vreunui vițel, grăiește voios.

— Când ești crescut de bunici, înveți să fii înconjurat de dragoste, să o oferi, dar și primești.

Iar bunicii mei au fost un cadou primit de la viață pentru care am să fiu veșnic recunoscătoare.

— Ești întotdeauna cu vorbele la tine? se amuză pe seama mea, iar asta îmi smulge și mie un zâmbet.

— Sunt, de fapt, orientată către fiecare detaliu.

— Înseamnă că îl cunoști suficient de bine pe Kristof. Ascultă, Novia, eu știu că ești o fată bună cu un suflet curat, nu este nevoie să petrec mai mult timp în preajma ta ca să mă conving de asta, însă nu lăsa pe nimeni niciodată să îți spulbere această bunătate interioară. Nu permite nimănui să te rănească în vreun fel, nici măcar lui.

— Domnule, vă apreciez confesiunea și interesul pentru mine, dar știu și eu ce-i poate pielea. Nu regret nici pentru o clipă decizia mea, declar îngăduitoare.

Privește tăcut în zare și doar acum realizez că mașina este oprită în fața moșiei Wilson, lanurile de grâu și pădurea deasă din jurul meu întinzându-se pe o suprafață mare.

— Ei bine, scurta noastră călătorie a luat sfârșit. Ne vom revedea cu siguranță, Novia Jones, spune plin de amabilitate.

LIBRIS

We know

A firm printre-o mișcare scurtă a capului și zăresc de îndată un băiat în haine sărăcăcioase, dar desculț, cum coboară în grabă treptele și se repede spre bagajul meu.

— Domnișoară, permiteți-mi să vă ajut!

Cercetându-i chipul, remarc obrajii rumeniți precum coaja de măr și noroiul uscat care îi pătează până și fruntea, dar și părul cărlionțat și blond care îi cade pe umeri în bucle rebele.

Nu m-ar mira dacă acest băiat, care nu are mai mult de doisprezece ani, să fie luat sub aripa Velmei. Acest obicei al ei îl cunosc încă de când eram și eu un copil, căci moșia era întotdeauna plină de muncitori, membri ai familiei și servitori care îndeplineau orice funcție cu destoinicie. Iar în cele din urmă, compasiunea pe care o purta fiecărui orfan ieșit în cale, o îndemna să-i ofere un acoperiș deasupra capului și un loc de muncă stabil.

— Care este numele tău? mă interesez.

— Elliot, domnișoară.

— De cât timp ești aici? continui pe un ton cald, fiind de altfel curioasă de povestea lui.

Orice om are o poveste în spate, o suferință și un eșec prin care a trecut și despre care îi este greu să vorbească cu cei din jur. Iar eu încerc să memorez acest aspect atunci când interacționez cu cineva, fie că îl cunosc, fie că sunt la prima întâlnire.

— De zece luni, domnișoară, răspunde politicoș după ce termină de calculat pe degete.

— Spune-mi Novia. Cât despre bagaj, mă descurc eu cu el, Elliot, spun și îi ciufulesc claiă de păr aspră.

— Dar doamna Velma se va supăra pe mine. Chiar și așa este mâhnită pentru că m-a prins furând la târgul de mașini...

— De ce ai făcut asta? îl chestionez serioasă în vreme ce mă aplec pe vine, analizându-i expresia facială și tristețea gravată în ochii de culoarea caramelului.

— Mama mea e acasă, bolnavă. Are nevoie de medicamente și un doctor de la oraș. Nu mă are decât pe mine, iar eu nu am suficienți bani ca s-o ajut.

Mă abțin cu greu să-mi stăpânesc surprinderea, fiind complet tulburată de afirmațiile lui și de golul din stomac care are să îmi provoace cât de curând o greață acută.

Disney ne-a mințit pe toți. Adevărul brutal este că trebuie să avem singuri grijă de noi și de persoanele dragi. Nimănu-i pasă îndeajuns de nedreptățile și rănilile pe care ești forțat să le înfrunți. Dacă vrei ceva, trebuie să mergi să-l iei. În viață, de cele mai multe ori, ești pe cont propriu.

— Elliot, am să te ajut eu, declar solemn, tu doar ai puțină răbdare și încredere în mine. Nu-ți cer mai mult de atât, continui insistență și dornică să aduc un gram de speranță în inima lui zdrobită.

Scotocesc prin buzunare după o bomboană cu cremă dulce, nu uit niciodată să iau câteva la mine, și i-o dăruiesc cu un zâmbet cald, pornind în grabă spre intrare cu geamantanul în mână.

De îndată ce înaintez pe holul îngust, remarc pozele familiei și nelipsitele diplome de călărit ale lui Kristof așezate în rame de lemn, iar în cele din urmă, îmi fac simțită prezența în sufrageria luminoasă și amenajată în stil vintage.

LIBRISWe know
books

Mobilierul confortabil, cu un aspect autentic, cât și piesele restaurate, poartă un aer nostalgic al vremurile trecute, iar nelipsitele decorațiuni florale în nuanțe de bronz păstrează o tematică antică.

— Novia, ești aici! exclamă încântată Velma undeva în spatele meu.

Tresar involuntar, însă reușesc să mimez un surâs pașnic.

— Draga mea, te-ai schimbat atât de mult, continuă și îmi studiază fiecare expresie a feței.

Chicotesc incomod, căci nu știu ce aș putea răspunde. Poate că părul meu odată bălai și-a schimbat cu anii culoarea, având acum mai degrabă o nuanță caldă de șaten. Ochii mei albaștri precum limpezimea unui râu cristalin și-au pierdut treptat din strălucire; nici greutatea nu mai corespunde cu cea pe care o aveam în urmă cu câțiva ani, reușind în final să adopt un stil de viață sănătos.

— Mă bucur să vă revăd, afirm câteva momente mai târziu.

— Nici nu știi cât de fericită am fost când am aflat că dorești să fii un voluntar pentru noi, mi-ai înseninat cu adevărat ziua. Tuturor ne lipsește sângea ta.

— Fericită sunt și eu, știindu-mă înapoi acasă.

— Cum a fost călătoria din Boston? Întreabă și mă conduce cu pas alene spre terasa din spatele moșiei.

— A fost un drum anevoios. Nu este tocmai plăcut să te aventurezi într-o zi caniculară de vară, zic eu și inhalez parfumul trandafirului japonez din ghiveciul de lână leagăn.

Terasa moșiei Wilson a fost pentru multă vreme locul meu de joacă, iar acest leagăn bătrân din lemn rustic era

camaradul care îmi asculta orice mâhnire sau idee lipsită de chibzuință, în vreme ce îmi pierdeam timpul privind pașnic la boabele de mătase ale ploii cum se sparg de geamurile masive ale acestui locaș de relaxare.

— Menajera noastră ți-a pregătit aceeași cameră pe care obișnuiai s-o folosești încă de când erai o fetișcană sprintenă, ce își petrecea nopțile la noi în familie, chicotește purtată pe aripile vremurilor de altădată.

— Apreciez, schițez o ușoară mișcare a buzelor.

— Dacă ai nevoie de orice altceva, nu ezita să-mi spui. Kristof a preluat o mare parte din treburile familiei și este de asemenea un ajutor pentru toți voluntarii noștri.

Nu apuc să-i ofer o replică, pentru că se scuză în grabă în timp ce se îndepărtează de mine și răspunde apelului telefonic.

Oftez extenuată și îmi fixează privirea spre lanurile de grâu care se leagănă pe ritmul adierii vântului cald. Oricât de prinși am fi de treburi, nu putem să nu ne oprim pentru a admira un strop de frumusețe, sădit într-un colț de natură atât de aproape de noi. Iar eu, în aceste momente, simt o liniște interioară care mă poartă spre imensitatea terenului ce se întinde leneș către linia orizontului. Și fără să realizez prea mult, mă trezesc în mijlocul său, atingând cu vârful buricelor textura acestor cereale păioase.

— Ți-a fost dor de toate astea, constată o voce groasă în spatele meu și îngheț preț de câteva secunde.

Reușesc să revin apoi cu picioarele pe pământ și mă întorc către figura impunătoare ce mă privește cu o expresie ce nu-mi transmite vreun indiciu non-verbal, însă îmi face ca inima să-mi bată nebunește în piept.

Firele sale de păr, tunse scurt, sunt acum mult mai deschise, având o tentă vibrantă ce îi luminează tenul alb și barba deloc neglijentă, iar ceea ce simt că mă ademenește, sunt ochii pătrunzători și la fel de albaștri precum mi-i aminteam eu. La fel de intenși precum valurile mării și asociați cu inocența, dar este bine de știut că nu trebuie să mă las indusă în eroare de frumusețea lor nobilă.

— Kristof... reușesc să șoptesc.

— Te-am așteptat, este tot ce spune și își plimbă ochii în depărtare gânditor.

Nu sunt convinsă dacă există într-adevăr o tensiune între noi, dar nu simt nici ca seninătatea să-mi dea măcar târcoale. E greu de menționat ce părere mi-am făcut despre el și ce relație de amiciție am dezvoltat de-a lungul anilor, însă un lucru rămâne neschimbat: am evitat de fiecare dată să stau mai mult decât a fost suficient în apropierea sa.

Suntem diferiți și așa am fost de la început. Viziunea mea despre lume nu coincide cu a lui, căci tot ce ne aseamănă este iubirea față de locurile copilăriei și meleagurile natale. Pe lângă asta, a fost un ghimpe în coaste pe toată perioada adolescenței mele. Nu pot uita nici acum când încerca să îmi toarne suc în ghiozdan sau să se sărute în fața mea cu vreo tipă, zâmbind în final blasfemator, de parcă mi-ar fi făcut în ciudă.

— Trebuie să despachetez, mă scuz de îndată și încerc să trec de el, dar fără nicio șansă.

Este înalt, masiv și înfricoșător de rece.

— Unde pleci atât de repede, Novia?